

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 767/2024
03.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролјуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Радојичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 4 К-757/22 од 24.10.2023. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 - 85/24 од 28.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Радојичића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 4 К-757/22 од 24.10.2023. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 - 85/24 од 28.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 4 К-757/22 од 24.10.2023. године, окривљена АА оглашена је кривом да је извршила кривично дело неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 1. Кривичног законика и изречена јој је условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у време проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом, окривљена је обавезана да сноси трошкове кривичног поступка и плати на име имовинско правног захтева износе прецизно наведене у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 - 85/24 од 28.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу 4 К-757/22 од 24.10.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Александар Радојичић, због

повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, а побијане пресуде преиначи, тако да окривљену ослободи од оптужбе за дело које јој је стављено на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљена оглашена кривом није кривично дело, с обзиром да у изреци пресуде нису описани услови које окривљена није испуњавала за добијање кредита и којим прописом је тај услов за добијање кредита одређен. Бранилац указује да кривично дело за које је окривљена оглашена кривом из члана 209. став 1. КЗ представља кривично дело са тзв. „бланкетном диспозицијом“, па је услед тога потребно да радња извршења описана у изреци пресуде садржи прописе у којима су уређени услови које је било потребно да је окривљена испуњавала, што у овом конкретном случају недостаје.

По оцени Врховног суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани, који наводи су већ били предмет оцене другостепеног суда о чему је другостепени суд дао довољне и јасне разлоге на страни 4. пасус 5. и страни 5. пасус 1. образложења пресуде, које овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поред тога, овај суд указује да супротно наводима изнетим у захтеву, не ради се о кривичном делу са бланкетном диспозицијом, у ком случају би инкримисано поступање требало бити супротно неком материјално – правном пропису (пропису ван кривичног закона) на који би се позивала бланкетна диспозиција, а у овом конкретном случају то није реч, па су и у том делу наводи неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић